خبرها

مصطفی رحماندوست در «بوی مهربانی»

قرار است تابستان امسال در برنامه‌ای برای مخاطبان کودک و نوجوان، زندگی برخی از چهره‌های نویسنده، شاعر و تصویرگر به صورت مستند پخش شود. نام این برنامه «بوی مهربانی» است که محمد حسن‌زاده آن را برای شبکه یک سیما کارگردانی می‌کند. این برنامه در ۲۶ قسمت ۱۰ دقیقه‌ای به تهیه‌کنندگی حمیدرضا سیفی از چندی پیش جلو دوربین رفته است. از جمله چهره‌های معروف این برنامه مصطفی رحماندوست، محمود حکیمی و جواد محقق است که آثاری در مدح حضرت رسول(ص) خلق کرده‌اند. محسن هجری نویسندگی، تحقیق و گزارشگری این مجموعه را بر عهده داشته است.

رویا تیموریان با «مدار صفر درجه»

تازه‌ترین فعالیت رویا تیموریان به عنوان بازیگر یک مجموعه تلویزیونی، بازی در «مدار صفر درجه» است که به تازگی تصویربرداری آن به پایان رسیده و قرار است از شبکه یک سیما پخش شود. شهاب حسینی، مسعود رایگان، ایرج راد، رحیم نوروزی و لعیا زنگنه و چند بازیگر مجارستانی و فرانسوی از جمله بازیگرانی هستند که با تیموریان هم‌بازی هستند. کارگردانی این مجموعه تاریخی ۲۲ قسمتی را حسن فتحی به عهده دارد. مجموعه تلویزیونی «مدار صفر درجه» از مجموعه‌های تاریخی گروه فیلم و سریال شبکه یک سیما است که قصد دارد بخشی از حوادث تاریخ معاصر را به نمایش بگذارد. بابک رضاخانی در حال حاضر مشغول تدوین این مجموعه است. این مجموعه داستان یک جوان ایرانی را در سال‌های ۱۳۲۰ دنبال می‌کند که برای ادامه تحصیل به فرانسه می‌رود. او در آنجا با دختر یک خانواده فرانسوی آشنا می‌شود و به او دل می‌بندد، اما این عشق با ظهور حزب نازی در آلمان و شروع جنگ جهانی اول دچار فراز و نشیب‌های مختلف می‌شود. تصویربرداری این مجموعه از زمستان سال ۱۳۸۳ شروع شد و پس از انجام مراحل مختلف تصویربرداری در نقاط مختلف ایران و کشورهای مجارستان و فرانسه در بهار سال ۱۳۸۵ به پایان رسید.

فرهاد حسن‌زاده با «مهمان مهتاب»

فرهاد حسن‌زاده با رمان «مهمان مهتاب» به تلویزیون می‌آید. حسن‌زاده با محمدعلی طالبی این رمان را به یک مجموعه تلویزیونی تبدیل کرده‌اند که هر دو در نگارش آن سهیم هستند.

مجموعه «مهمان مهتاب» در ۱۳ قسمت ۴۵دقیقه‌ای ساخته می‌شود. رمان«مهمان مهتاب» در سال ۱۳۷۵ به چاپ رسید. این رمان در بستری اجتماعی به موضوع جنگ می‌پردازد. حسن‌زاده در گفت‌وگو با خبرگزاری فارس درباره این اثرش می‌گوید: «این رمان، یک رمان اجتماعی و جنگی است و در دو مسیر داستان جریان دارد؛ یکی در آبادان و خرمشهر و دیگری خانواده‌ای در مهاجرت. این رمان ماجرای دو برادر دوقلو است که با شروع جنگ یکی در آبادان می‌ماند و دیگری همراه خانواده مهاجرت می‌کند. در طول داستان اتفاقاتی برای هر دو می‌افتد که جذاب و دیدنی است. فکر می‌کنم در ادبیات ما به خصوص ادبیات جنگ به مهاجران کمتر پرداخته شده است. این کار می‌تواند خلاء موجود را تا حدودی جبران کند. در کشور ما سینما و تلویزیون سال‌ها است که با ادبیات قهر است. اما چند سالی است که رویکرد و علاقه‌ای به ادبیات نشان داده می‌شود. کارهای اقتباسی باعث کمک به نویسندگان و فیلمسازان است.»

فلامک جنیدی با «داود خطر»

فلامک جنیدی بازیگر مجموعه‌های طنز تلویزیونی این بار در کنار بازیگران مجموعه نماهنگ «داود خطر» و «سیا ساکتی» بازی می‌کند. امیر نوری، بهراد حرازی و نادر سلیمانی از دیگر بازیگرانی هستند که قرار است در این مجموعه‌ها بازی کنند. رامبد جوان کارگردان و امیر قمیشی تهیه‌کننده این مجموعه هستند. این مجموعه در چهار اپیزود هفت دقیقه‌ای تهیه می‌شود و به صورت لوح فشرده به بازار عرضه خواهد شد و از شنبه فیلمبرداری آن آغاز خواهد شد و مدت دو هفته فیلمبرداری آن طول خواهد کشید.

امینی‌خواه با «به خاطر من»

مهدی امینی‌خواه در مجموعه تلویزیونی «به خاطر من» به کارگردانی منصور اکبر فلاح بازی می‌کند. امینی‌خواه در این مجموعه که در اصفهان ساخته می‌شود، نقش شخصیتی به نام سعید را بازی می‌کند. سعید جوانی است که پدرش در چهارسالگی او را رها کرده. داستان از وقتی شروع می‌شود که او در بزرگی پدرش را پیدا می‌کند و می‌خواهد او را به قتل برساند. در همین هنگام است که با دختری به نام مریم آشنا می‌شود که دختر پدرش است و او عاشق‌اش شده و... آرش تاج، رامین خداپناهی، مریم سلطانی، قدرت‌الله ایزدی (آقا رشید)، محمد الهی و زهرا فتحی هم‌بازی‌های امینی‌خواه هستند. «به خاطر من» در ۱۳ قسمت ۵۰ دقیقه‌ای در شبکه استانی اصفهان ساخته می‌شود.

گفت‌وگو با مهدی مظلومی، کارگردان «زندگی به شرط خنده»

خیلی ناراضی نیستم

مجید توکلی

تدوینگر مجموعه «زیر آسمان شهر» بعد از موفقیت این مجموعه هوس کارگردانی به سرش زد و مجموعه «بدون شرح» را ساخت. بدون شرح با بازیگردانی «فرهاد آئیش» و بازی فتحعلی اویسی و امیر جعفری موفق به جذب مخاطب شد. مهدی مظلومی که خیالش از موفقیت در ساخت مجموعه‌های ۹۰ شبی راحت شد، مجموعه «بانکی ها» را ساخت. مجموعه‌ای که شاید یکی از ضعیف‌ترین برنامه های طنز در این ده ساله اخیر بود. بعد از بانکی ها از آنجا که خودش می گوید اهل ریسک هستم، به سراغ ساخت مجموعه «کمربندها را ببندیم» رفت. پیمان قاسم‌خانی سرپرست نویسندگان شد و باز هم فتحعلی اویسی و امیر جعفری را کنار هم گذاشت و کار نسبتاً موفق شد. آن هم به منظور متن قوی و بازی خوب اویسی. سپس یک سال مجموعه‌ای نساخت و مهران مدیری و گروهش گل برنامه‌های ۹۰ شب بودند تا اینکه دوباره مهدی مظلومی با گروهش آمدند تا این بار یک کار خوب بسازند. ولی نه تنها کار خوبی نشد بلکه در حد و اندازه «بانکی ها» شاید هم ضعیف‌تر شد. تا جایی که واکنش‌های بسیاری نسبت به کم و کیف این مجموعه شد. از مجلس شورای اسلامی گرفته تا اخبار ۲۰/۳۰ واکنش هایی که همه پر از انتقادهایی بود که از متن و محتوا و ساختار ضعیف این مجموعه خبر می‌داد. با او درباره ساخت این مجموعه حرف زدیم. این گفت‌وگو را در حالی می خوانید که چند روزی از پایان این مجموعه گذشته است.

■می‌خواهم از سئوال اول این موضوع را مطرح کنم. اینکه چرا مجموعه «زندگی به شرط خنده» راضی کننده نبوده و این طور به نظر می‌رسد که خودت هم از کار راضی نیستی؟

طرح اولیه شکل دیگری بود و چون همان طرح در یک شبکه دیگر دستمالی شد، مجبور شدیم طرح را عوض کنیم. ضمن اینکه پیش تولید را شروع کرده بودیم و نمی‌توانستیم آن را متوقف کنیم. به خاطر همین تا الان ۳۰ درصد از توقع من نسبت به آن چیزی که ابتدا در نظرمان بود برآورده شده البته شرایط هم خیلی مهم و تاثیرگذار است.

■یعنی فکر می کنی اگر طرح اولیه ساخته می شد بهتر از این بود؟

صددرصد، آن طرح ماجرای یک تلویزیون خصوصی بود که ابزار دست یکسری آدم می‌شد که می‌خواستند از طریق این تلویزیون سوءاستفاده کنند و در راستای مقاصد خودشان حرکت کنند. چون اینها این کاره نبودند با مزه می‌شد.

ولی متاسفانه شبکه «۳/۵» تهیه شده و بعد از آن خود من با ساختش مخالفت کردم.

البته آنها شکل خیلی بدی از شبکه را ساختند. آنها برنامه‌های تلویزیون را مسخره کردند ولی ما می‌خواستیم ارتباط غلطی را که منجر به ساختن برنامه می‌شد بگوییم.

■با این اوصاف ارزش داشت سراغ طرح چیزی قوی بروی و مجموعه‌ای را بسازی که خودت از آن راضی نباشی؟

دیگر آن لحظه به این چیزها نمی‌شد فکر کرد. چون پیش تولید را شروع کرده بودیم و اتفاقات اقتصادی افتاده بود، منتها من خیلی ناراضی نیستم.

اینکه گفتم ۳۰ درصد، منظورم نسبت به توقع خودم بود وگرنه «زندگی به شرط خنده» یکی از سالم‌ترین، یکی از سنتی‌ترین و یکی از ایرانی‌ترین مجموعه‌های تلویزیونی است که تا به حال پخش شده است.

■منظورت را از اینکه می گویی یکی از سالم‌ترین مجموعه‌ها را ساخته‌ای نفهمیدم.

یعنی اینکه تمام سعی‌مان این بوده که حداقل بدآموزی در ماجرا باشد. چه در تکیه کلام‌ها، چه در روابط. ایرانی‌ترین چون سعی کردیم آدم‌هایمان ایرانی باشند. ما شب اربعین برنامه ساختیم. سعی کردیم آدم‌هایمان آن قدر ایرانی باشند که بیننده فضای شب اربعین را حس کند.

■اتفاقاً تنها چیزی که قبول نمی کنم بحث سالم بودن است. من چندین و چند مورد درباره این مجموعه مثال بیاورم که هیچ کدام سالم نیستند و بدآموزی دارند. (یک مثال می‌زنم که البته به جهت بدآموزی از چاپ آن در روزنامه معذوریم!)

خب یک وقت هست که از دستمان در می‌رود. از دست بازبینی در می‌رود و همین طور ناظر کیفی. ما درباره استثنا صحبت نمی‌کنیم، ما در مورد کلیت صحبت می‌کنیم. درباره کلمه‌هایی صحبت کنید که ورد زبان بچه‌ها شده مثل: بازی پیچیده، سلام چه‌طوری، عروس گلم و...

■اینکه می گویی از دستمان در رفت این بی توجهی به کار تو لطمه وارد نمی کند؟

طبیعی است که لطمه می‌زند ولی این قدر عمده نیست که بخواهیم کل ماجرا را زیر سئوال ببریم. اگر درباره جزییات کار می‌خواهی بحث کنی که بحثی وجود ندارد ما باید درباره کلیت مجموعه صحبت کنیم.

■من درباره کلیت صحبت کردم؛ بحث سالم بودن مجموعه ۹۰ شبی «زندگی به شرط خنده»، می‌خواهم بدانم همین کلمات و جمله‌ها که از دست شما و ناظر کیفی در می‌رود به کار لطمه نمی‌زند، اگر نمی‌زند که هیچ، اگر می‌زند پس نباید از دستتان در برود.

اتفاقاً تمام تلاشمان این است که مقاومت کنیم تا این طور نشود. حالا دو تا جمله هم از دست در رفته. واقعیت این است که یکسری ادبیات لمپنیسم در زندگی ماست و بازیگران ما هم در همین جامعه زندگی می‌کنند. کما اینکه در برنامه‌های دیگر هم دیدیم و به کار برده شده.

■بعد از مجموعه «برره» این اتفاق افتاد؟

ما تمام ضربه‌ای را هم که خوردیم از همین کار «برره» بود. اینقدر فضا بسته شد و حساسیت‌ها بالا رفت که حساب ندارد و این سیاست غلطی است که به یک برنامه آنقدر آزادی داده می‌شود و بقیه برنامه‌ها چوب آن را باید بخورند. یعنی من به جرات می‌توانم بگویم که بعد از کار ما به هیچ وجه کار ۹۰ شبی ساخته نمی‌شود، تردید نداشته باشید که ما گروه آخری هستیم که ۹۰ شبی می‌سازیم.

الان فضا به گونه‌ای شده که من دیگر شاخص ندارم نمی‌دانم چه چیز خوب است و چه چیز بد. من به عنوان کارگردان می‌دانم ولی باید یک شاخص وجود داشته باشد. این دقیقاً مثال خره، پدره و پسره می‌شود، وقتی پسره سوار خر می‌شود یک چیز می‌گویند وقتی پدره سوار خره می‌شود یک چیز می‌گویند و... متاسفانه در حال حاضر یک فضایی وجود دارد که نمی‌شود کار طنز ساخت یعنی حتی خود تعریف طنز هم از بین رفته. مثلاً می‌گویند به این موارد اشاره نشود که اگر اشاره نشود اصلاً از قالب یک کار طنز خارج می‌شود. الان یکی از مشکلات ما همین است. آنقدر بعد از «برره» حساسیت زیاد شده که حرکتی بکنی صد تا مشاور بالای سرت ایستاده‌اند. پس با این فضا دیگر نمی‌شود کار طنز ساخت.

■یعنی امکان ندارد برنامه طنز ۹ شبی بسازی؟

با این شرایط نه تنها من، بلکه هیچ کس دیگری نمی‌تواند بسازد.

■اما من احساس می کنم وجود یک تیم نویسنده قوی و نگارش متن‌های خوب می‌توانست راهگشای این مشکلات باشد چیزی که اصلاً در کار «زندگی به شرط خنده» رعایت نشده و متن‌های خوبی نداشت؟

درست است ولی اوایل کار خوب نبود. کما اینکه ما در مجموعه «کمربندها را ببندیم» هم تیم نویسنده خوبی داشتیم ولی اوایل متن‌ها خوب نبود.

■متن‌های این مجموعه اصلاً با متن‌های مجموعه «کمربندها را ببندیم» قابل مقایسه نیست. حتی تیم حرفه‌ای که سر کمربندها بودند با این کار قابل مقایسه نیست.

قبول دارم ولی مشکل دیگر ما این است که نویسنده کم داریم و طبعاً همه آنها یک گنجایش دارند و بعد از آن به ورطه تکرار می‌افتند من هم رفتم برای شروع کار یکسری نیروی تازه‌نفس آوردم و چون آنها تجربه نداشتند خوب نشد.

■همه اینها که گفتی یک جوری به ضرر تو تمام می‌شود پس به نظر من اصلاً ارزش نداشت که «زندگی به شرط خنده» را بسازی.

عکس‌ها: میلاد پیامی، شرق

من کلاً آدم اهل ریسکی هستم سعی می‌کنم بر شرایط غالب شوم. یک وقت‌هایی به نتیجه می‌رسم، یک وقت‌هایی نمی‌رسم. به همین دلیل اگر به نتیجه نرسم اصلاً ناراحت نمی‌شوم چون می‌دانم شرایط خوب نبود. من دوست دارم بروم در دل شرایط سخت و مشکل و به نظرم آنقدر هم که تو داری سیاه‌نمایی می‌کنی بد نشده ما در تهران فقط ۷۰ درصد بیننده داریم.

■من سیاه‌نمایی نمی کنم انتظار من بیننده نسبت به یک برنامه خوب طنز این نیست.

این را که خود من هم می‌گویم به هر حال اگر می‌بینی یک کار در بین مخاطب موقعیت بهتری به دست می‌آورد یا نمی‌آورد، این زاییده شرایط است.

وگرنه تمام عواملی که ما جلوی دوربین و پشت دوربین استفاده کردیم حرفه‌ای بودند.

■اینکه جلوی دوربین بهترین‌ها هستند که دلیل نمی‌شود یک کار سریال خوبی شود.

من بهترین‌ها را جمع نکردم که بهترین مجموعه شود. ما وقتی داشتیم فیلمنامه می‌نوشتیم گفتیم آدمی که ویترین غربی‌ها باشد و بی‌خیال زندگی می‌کند، علی صادقی است. یک سرایدار می‌خواهیم «خشایار مستوفی» است، انتخاب‌های من به این شکل بود.

■درباره انتخاب حمید لولایی و شخصیت «خشایار مستوفی» اشتباه نکردی؟

نه. وقتی یک شخصیتی خوب جواب می‌دهد و ظرفیت داشته باشد، هیچ اشکالی ندارد که در یک کار دیگر بازی کند. حمید لولایی اثبات شده است هیچ کس نمی‌تواند منکر این شود او یکی از بهترین تیپ‌سازهای ایران است.

■خشایار مستوفی زاییده فکر نویسنده و کارگردان «زیر آسمان شهر» نیست؟

اصلاً خشایار برای خود لولایی است. برای مردم است.

■از این نمی ترسیدی که مردم بگویند مظلومی، خشایار مستوفی را آورده که کارش بگیرد؟

این تفکر، تفکر بعضی‌ها است اما مردم جور دیگر فکر می‌کنند. آنها اسم برنامه را خشایار صدا می‌کنند در ضمن من به این صحبت‌ها کاری ندارم به این فکر نمی‌کنم که مردم درباره من چه می‌گویند.

■پس به چی فکر می کنی؟ چه چیزی برایت اهمیت دارد؟

من می‌خواهم یک برنامه‌ای بسازم که همه لذت ببرند وقتی لذت ببرند برای من کافی است. وقتی ۷۰ درصد بیننده دارم برای من کافی است. من نمی‌توانم تابع سلیقه‌های شخصی بعضی‌ها باشم، حمید لولایی می‌گوید سال‌ها است که مردم می‌گویند چرا خشایار مستوفی را بازی نمی‌کنی این یعنی خشایار مستوفی خداحافظی خوبی نداشت یعنی سوخت و تمام شد. الان این موقعیت را ندارد و هنوز محبوبیت خودش را دارد. اگر علی صادقی و یوسف تیموری محبوبند به‌خاطر حضور خشایار مستوفی است، پس حضور حمید لولایی یک پایه برای این کار بود و من از این پایه درست استفاده کردم.

■حالا اگر بخواهیم از بیرون به این مجموعه نگاه کنیم به‌نظر خودت ساختار یک برنامه طنز ۹۰ شبی رعایت شده؟

تلاش خودمان را می‌کنیم. مشکلات سر راه زیاد است مشکلاتی که حداقل الان نمی‌شود گفت، مشکلاتی که اگر بشنوی پایمان گریه می‌کنی.

■فکر می کنی مردم باید از این مشکلات خبر داشته باشند یا آنها باید یک برنامه خوب ببینند؟

الان نه ولی باید بعداً بدانند.

■ولی آنها یک چیز می‌خواهند. اینکه یک برنامه‌ای باشد و لذت ببرند. به بیننده ربطی ندارد که کارگردان و عوامل چه مشکلاتی را پشت سر می‌گذارند.

مردم اگر شرایط را بدانند آن وقت هست که به‌جای اینکه کانال ماهواره را نگاه کنند همین برنامه ما را نگاه می‌کنند. چون می‌دانند در این شرایط ساخته شده است. با این شرایط ما بیننده داریم.

■بیننده داریم تا بیننده. یکسری بیرون از خانه هستند و به‌خاطر دیدن برنامه خودشان را به خانه می‌رسانند تا مبادا یک قسمت را از دست بدهند. ولی یکسری هم اگر در خانه باشند کنترل را دست می‌گیرند و شبکه پنج را می‌بینند.

این هر ۱۰ سال یک بار اتفاق می‌افتد که بروند خانه و نگاه کنند. من قبول دارم که این اتفاق درباره برنامه ما نیفتاد. و این جای بحث ندارد من می‌گویم به جای اینکه در مورد جزئیات صحبت کنیم، درباره خود کار حرف بزنیم هدف مصاحبه این است که به کیفیت کار اضافه شود و کار من مورد نقد قرار بگیرد.

■ما که از اول داریم نقد می کنیم از متن تا بازی...

این متن قوی که می‌گویید جای بحث دارد. الان موضوعات و سوژه‌ها که می‌شد تا ۶ ماه پیش سراغش رفت بسیار فرق می‌کند. ما تا ۶ ماه پیش می‌توانستیم سراغ یکسری ارتباطاتی برویم که خیلی برای مردم جذاب باشد ولی الان نمی‌توانیم. به جرات می‌گویم که در این ۱۰ ساله سخت‌ترین مرحله را گروه من در آن کار کرده؛ تغییر مدیریت‌ها، تغییر سیاست‌های کلی و جزیی. البته حق هم با سازمان بود چون مصلحت کشور را می‌دانست.

■چقدر زمان پیش تولید طول کشید؟

حدود ۸ ماه. دو سه ماه که صرف جمع کردن بازیگران شد. چون هرکدام سر فیلم یا سریالی بودند و اصرار داشتیم همین بازیگران باشند.

■الان دوست‌داری قسمت‌های باقیمانده زود تمام شود یا به خوبی تمام شود؟

دوست دارم تمام شود. ولی نه اینکه بد، با آبرومندی و در اوج.

خلاصه گفت‌وگو

من می‌خواهم یک برنامه‌ای بسازم که همه لذت ببرند وقتی لذت ببرند برای من کافی است. وقتی ۷۰ درصد بیننده دارم برای من کافی است. من نمی‌توانم تابع سلیقه‌های شخصی بعضی‌ها باشم، حمید لولایی می‌گوید سال‌ها است که مردم می‌گویند چرا خشایار مستوفی را بازی نمی‌کنی این یعنی خشایار مستوفی خداحافظی خوبی نداشت یعنی سوخت و تمام شد. الان این موقعیت را ندارد و هنوز محبوبیت خودش را دارد. اگر علی صادقی و یوسف تیموری محبوبند به‌خاطر حضور خشایار مستوفی است، پس حضور حمید لولایی یک پایه برای این کار بود و من از این پایه درست استفاده کردم.

تماشا

شبکه چهار و برنامه‌های مستند

وضعیت کمی و کیفی برنامه‌های مستند شبکه‌های سیما یکی از مواردی است که در بالا بردن میزان مقبولیت تلویزیون در بین مخاطبان بسیار موثر است. چندی پیش در خبرگزاری ایسنا این موضوع با حضور مدیر شبکه چهار و جمعی از مشاوران و مدیران دیگر وی به بحث گذاشته شد که در این جا گزارشی از این نشست را می‌خوانید.

دکتر حسین کرمی مدیر شبکه چهار سیما مشکل تولید مستند در تلویزیون را در چند جهت قابل تامل دانست و در این باره گفت: سه مولفه‌ای که باعث شده تولید مستند در ایران چندان فربه و پروار نشود، خیلی مشهود است. تولید مستند اگر به معنای واقعی آن اتفاق نیفتد گران تمام می‌شود. کارهای شبکه‌ای مانند بی‌بی‌سی با بودجه و زمان محدود تولید نمی‌شود. بودجه‌های سرسام‌آوری صرف تولید مستند می‌شود ولی کاملاً به لحاظ تجاری جواب می‌دهد. مستندهایی مانند «زندگی پنهان گیاهان»، «افق» و «زندگی جانوران» که از شبکه چهار سیما پخش شده در زمره آثاری قرار می‌گیرند که گاهی برای خلق لحظاتی از آنها تیم فوق‌العاده حرفه‌ای با هزینه‌های قابل توجه کار می‌کنند. این امکان در تلویزیون ما وجود ندارد.

مدیر شبکه چهار سیما در ارتباط با محدودیت امکانات فنی ساخت مستند در تلویزیون گفت: ساخت مستندهایی که عموم مخاطبان را میخکوب می‌کند، با ابزار فنی ما انجام‌شدنی نیست. ما امکانات خیلی پیشرفته‌تری می‌خواهیم. زمانی فیلمی مستند درباره زندگی جانوران در ایران توسط سیمافیلم و BBC ساخته شد که کار موفقی از آب درآمد. تیم فنی این مستند از سوی BBC آمده بودند و حتی به دوستان فنی ما اجازه نمی‌دادند که به دوربین‌شان دست بزنند. این که در مستندهای خارجی، تصاویر متفاوتی می‌بینید و انصافاً بعضی جاها خیلی از کارهای ساخته شده توسط ما قشنگ‌تر است به دلیل امکاناتی است که آنها در اختیار دارند.

دکتر کرمی پژوهش و نیروی تولیدکننده ساختار مستند را از دیگر مشکلات این بخش برشمرد و افزود: در تولید مستند خارجی با آدم‌هایی سر و کار داریم که زندگی را وقف حوزه مشخصی می‌کنند. تحقیق و آموزش نیروی انسانی در این کشورها در سطح مناسبی است. با این حال ما نیروی انسانی کارآمدی در بخش مستند داریم، چرا که این ساختار به لحاظ تجاری مانند سینما عمل نکرده و علایق ویژه علمی است که آدم‌ها را به حوزه مستند می‌کشاند، بنابراین کارهای قابل توجهی در ایران ساخته شده است.

مدیر شبکه چهار سیما با اشاره به مشکلات مالی سازمان صدا و سیما، خصوصاً در سال ۸۴ یادآور شد: صدا و سیما در سال گذشته با تنگدستی، بعضی از حوزه‌ها را سرپا نگه داشت. با این حال کارهای مستند بسیار خوبی در شبکه چهار و مرکز مستندسازی سیما ساخته شد. در حال حاضر مستند علمی و اجتماعی در سطح خوبی در تلویزیون ما ساخته می‌شود. مستند سیاسی نیز تولید و تامین می‌کنیم.

زین‌العابدینی مدیر گروه مستند شبکه چهار سیما با اعلام این که قصد داریم در قالب مستند به تمام موضوعات بپردازیم، گفت: ممکن است بعضی بخش‌ها در مقاطعی تقویت شده باشند و به بعضی بخش‌ها کمتر پرداخته باشیم. اما در دوسه سال اخیر سعی کردیم تصمیم مناسب موضوعی در حوزه مستندسازی اتفاق نیفتد. حمایت‌هایی که انجام می‌شود باعث شده ساختار مستند چه به لحاظ تنوع موضوع و چه به لحاظ ارتقای سطح روند خوبی را طی کند. قبل از تاسیس شبکه چهار سیما سطح تعریفی مستند در صدا و سیما پایین بود اما بعد از تاسیس این شبکه سطح تعریف مستند، سال به سال ارتقا پیدا کرده و افق دید سازمان صدا و سیما بر این است که در آینده از این سطح نیز بالاتر برود.

رمضانی مشاور شبکه چهار سیما نیز با اشاره به تولید بیشتر مستندهای خارجی نسبت به تولیدات داخلی، متذکر شد: مقایسه مستندهای خارجی و داخلی دشوار است. مجموعه آثاری از دیوید آتن بارو که از شبکه چهار سیما پخش می‌شوند، با بودجه‌هایی ۱۰۰ برابر بودجه ما ساخته می‌شوند. مستند «زندگی پرندگان» که در قالب ۱۰ قسمت ۵۰ دقیقه‌ای ساخته شده شاید با هزینه‌ای برابر ۱۰ میلیارد تومان به پول ما ساخته شده است. اگر با چنین نسبتی به مستندهای داخلی نگاه کنیم شاید قضاوت کمی راحت‌تر باشد. طی چهار سال گذشته در هفته کمتر از ۳۰ دقیقه برنامه با موضوع حیات وحش به روی آنتن رفته است. این در حالی است که طی سال‌های اخیر حجم وسیعی از برنامه‌های مستند به موضوعات در حوزه‌های مختلف اختصاص داشته‌اند.

تلویزیون ما باید به سمتی برود که اگر نمی‌تواند مستندهایی در حد و اندازه‌های استاندارد بسازد، حداقل بتواند مستندهای خوبی را برای پخش انتخاب کند. یکی از رسالت‌های شبکه چهار این است که از میان هزاران قسمت مستند ساخته شده در کمپانی‌های مطرح دنیا، بهترین‌ها را انتخاب کند. برنامه‌ای مانند مستند افق که از شبکه چهار پخش می‌شود، بیش از ۴۵ سال سابقه ساخت دارد و در زمره برجسته‌ترین مستندهای دنیا قرار می‌گیرد. تاکنون ۳۹ قسمت از این برنامه از تلویزیون ما پخش شده که نشان‌دهنده توجه و نگاه هوشمندانه شبکه چهار به این ساختار است.